

Barcelona, 7 gener del 1962

UAB 0385

Estimat fill:

Universitat Autònoma de Barcelona

La teva carta de 26 del passat ens ha endolcit una mica l'amaror que va deixar-nos l'anterior, bastant pessimista. Heu passat un bon Nadal, en bona companyia, fidels a les tradicions pairals, que tanta de joia porten als infants. El 2tíó ha estat generós i també el Santa Claus. No podem desitjar res més, doncs, sinó que en un futur ben pròxim poguem compartir junts idèntiques alegries. El món es complica talment, que fa més fort el desig, perquè passi el què passi ho passarem més bé si estem units i no cal menstenir el fet evident de que el racó de món on vivim nosaltres és, ara com ara, un oasi de tranquil·litat. Motius de queixa no ens en manquen, per enyorar coses perdudes de difícil recobriment. Serà més fàcil, però, reconquerir-les amb tenacitat i paciència, que no pas amb histerismes desaforats i enquinaçament de túniques. El temps treballa a favor nostre.

La cosa trista és anar perdent per sempre homes de tant valer com en Nicolau d'Olwer i en Solervicens, dos puntals difilment reemplaçables de l'Institut d'Estudis Catalans, traspassats, amb poques hores de diferencia, un lluny de l'estimada Catalunya i l'altre al cor mateix de Barcelona, on treballava silenciosament i eficaç, sense moure renou, perquè l'ombra i la semiclandestinitat l'ajudaven a fer més eficient el seu treball. Aquestes dues figures; i la malaguanyada d'en Vicenç Vives, que perdèrem en plena maduresa, ens faràn, encara, molta falta. Han deixat, però, un bon planter de deixebles, i cal tenir confiança en què romandran fidels a les lliçons rebudes. Comprens el condol del senyor Peyroc. Jo, que havia tractat molt poc a en Nicolau d'Olwer, quan va professar literatura a l'Ateneu Barceloní, vaig assabentar-me del seu traspàs l'endemà mateix d'haver ocorregut, i també en vaig tenir un gran sentiment.

Nosaltres hem passat també totes les festes feliçment, però sense poguer desprendre'ns d'aquell punt de melangia que encomana l'enyorança, menys esperançada cada any que passa, i notem que els anys passen molt de pressa. És un bon consell el que recomana que l'últim que s'ha de perdre és l'esperança, i, fidels al mateix, la mantenim il·lusionats. Gràcies a Déu no ens manca la salut, que és el més necessari per a no perdre del tot la confiança en l'esdevenir.

Espero que se t'haurà allaugerit el treball urgent propi de les festes passades. A mi em durarà encara alguns dies, puix no desempa.llegat totalment dels calendaris, estic ja embrancat amb les noves mostres i preus per a que els viatjants comencin la nova campanya. Amb tot ja tindrè més tranquil·litat per a ocupar-me de literatura i parlar-te'n. Si no fos per l'atabalament de la feina, t'hauria reclamat les correccions de "La mà perduda", que m'ha tornat a demanar en Roda i t'hauria preguntat si, finalment, has pogut complaure al P. Rubí. I possiblement no t'hauria dit res del llibre que espera l'Albertí, per no atabalar-te massa. De cor desitjaria que, sense merma de profit de les activitats essencials, poguessis disposar d'una mica de temps i humor per a dedicar-te a aquestes coses.

El vinent diumenge, si Déu vol, en Joan sortirà cap a França, en auto, acompanyant el gerent de la casa on treballa. Romandrà una setmana en un poble a prop de Lille, tocant amb Bèlgica, on hi ha la fàbrica d'enzimas més important d'Europa. L'objecte es que arrodoneixi el coneixement d'aquesta droga, el pervindre de la qual els especialistes auguren d'excel·lencial importància, per la qual cosa ha desvetllat l'interès comercial i científic de la referida empresa. A més a més, els estudis doctorals amb els quals s'ha embarcat en Joan, les meravelles tot just endevinades de les enzimas hi figuren com a tema preferit.

En arribant al final, no em queda cap lloc a començar un altre llibre, no per manca de temes sinó de temps. Expresso així, en endavantant un bon any.